

NAJBOLJI MATURSKI RADOVI

Stručno veće profesora srpskog jezika i književnosti za najbolji maturski rad odabrao je rad Ksenije Šupić, učenice IV-4 razreda.

Isto veće pohvaljuje sve učenike koji su na maturskom pismenom zadatku dobili odlične ocene.

Stručno veće profesora srpskog jezika i književnosti pohvaljuje sve učenike koji su dobili odličnu ocenu na maturskom ispitu, a posebno se ističu radovi sledećih učenika:

IV-1

Dragašević Marine

Jovanović Majde

Gordić Mirjane

IV-2

Tripković Ljubica

IV-3

Žunić Miljane

Brkić Vanje

Ješić Sanje

Šuljagić Radmile

IV-4

Janjić Valentina

Šopalović Milenka

Nestorović Marija

Dučić Vesna

IV-5

Grujičić Marije

Stanković Jelene

Vujović Biljane

IV-6

Ćosić Nataša

Blagojević Marina

Topalović tanja

IV-7

Lazović Dovijana

Rodaljević Milica

Šišić Ivana

Maturski rad učenice Ksenije Šupić, IV-4

Život, to nisu dani koji su prošli, već oni koje smo zapamtili

Oguljene daske vire ispod olistale loze. Šareni prozori izlanih boja. Žalosno me zovu zardale šarke ulaznih vrata. Kućni prag okvašen nostalgичnim suzama. Opet u rodnom kraju. Dobrodošla, prošlosti.

Uzimam lonče hladne vode iz bunara, umivam se. Koračam drvenim stepenicama do sobe i tonem u dodire slamnog duška. Gledam u tavanicu.

Bol u kolenima popušta. Nije lako nositi šezdesete. I taman što to pomislih, javi se novo bokcanje. Zavlačim ruku iza leđa kako bih zategla naboranu tkanu jamboliju, ali me zaintrigirao dodir hartije. Izvlačim zgužvanu, pomalo prašnjavu knjigu požutelih stranica i na koricama čitam „Moj dnevnik“.

Osmeh na licu, u duši uzbuđenje, a i žalost jer ove stranice nisu na broju. Početak.

Dvadeseti jun 1962. godine. Zaljubila sam se. Nenad, kolega sa mog fakulteta pomogao mi je oko spremanja ispita iz psihologije. To nije bio naš poslednji susret. Uzdišem. Pamtim naš prvi pogled na zvezde i iskre na usnama, i ono sudbonosno „da“.

Prvi oktobar 1965. godine. Nemam vremena za pisanje. Luka i Andrija opet plaču. Sad su se probudili. Mora da su gladni. Dva pupoljka u bašti Nenadove i moje ljubavi konačno su prolistala. Brižljivo ih negujem i zalivam. Sa nestrpljenjem čekam da puste korenje.

Peti jul 1985. godine. Ponestaje mi snage. Imam osećaj da se slamaju sve moje iluzije. Gledam beživotno u bele, klizave zidove ordinacije. Potvrđeno je da imam rak dojke.

Osmi avgust 1986. godine. Iako mi je opala kosa i imam sedam kilograma manje, grabim sve minute svitanja. Pobedila sam u igri plemenitosti. Ponovo sam rođena, zdrava. Imam sve što i pre, ali i mnogo više ljubavi, više bistrijih pogleda na svet. Bolost nikada ne treba da obori čoveka. Meni je pomogla da spoznam sebe i uverim se da sjaj duha može da za trenutak utihne, ali se nikada ne gasi i ne umire.

Četrnaesti septembar 1995. godine. Literarni rad jednog od mojih učenika proglašen je najboljim u zemlji. Proveli smo nezaboravan vikend u Belom dvoru u Beogradu. Anita je ponosno čitala svoj rad, dok su ostali mališani razdragano aplaudirali drugarici. Reči i delo ovog deteta probudili su u meni usnule misli neizrečenih tajni i duhovnih strepnji.

Dvanaesti septembar 2004. godine. Poslednji očuvani list ove riznice zemaljskih ćutanja. Špenadlom pričvršćena pozivnica na promociju moje prve zbirke pesama „Mehuri oka“. Sala gradske biblioteke, osam časova. Igralo mi je srce, podrhtavao glas,... Čilimi okovanih snova konačno su našli tajni izlaz ka planinama sunca.

Iz šume titrajućih slika vremenske plovidbe izvode me prodorni zvuci automobilske sirene. Ozarena, iznenađena i nesvesna čujem nestašni tutanj dečjih cipelica i snahin mio glas: „Dečice, polako!“. Nisam se ni osvrnula, a dva rumena lica ljubila su moje ruke i usplahireno molila: „Zagrij nas, bako!“

